

Sprookje: “De Fluisterende Wilg”

1. Er was eens, in een dal vol nevel en nachtegaalgezang, een dorpje waar de tijd leek te slapen.
2. Langs de rivier stond een oude wilg, zo krom als een gebogen wijsvinger, met takken die geheimen leken te fluisteren.
3. Niemand durfde na zonsondergang dicht bij die boom te komen, want men zei dat hij sprak.
4. Alleen Elara, een meisje met ogen als herfstbladeren, luisterde zonder angst.
5. Ze voelde dat de boom niet kwaadaardig was, maar verdrietig.
6. Op een avond hoorde ze zijn stem, zacht als de wind door glas: *“Help mij, kind van licht.”*
7. Elara deinsde niet terug; ze legde haar hand op de bast.
8. Het hout trilde, en ze zag beelden van een lang vervlogen tijd.
9. Een betoverde prins was in deze boom veranderd, omdat hij zijn belofte niet had gehouden.
10. De heks die hem vervloekte had gezegd: *“Alleen de moed van een kind zal je weer tot mens maken.”*
11. Elara besloot de spreuk te verbreken, ook al wist ze niet hoe.
12. Ze trok naar het hart van het Woud der Echo's, waar de heks ooit woonde.
13. De bomen daar waren hoog als torens en fluisterden onverstaanbare woorden.
14. Overal hingen draden van spinrag die glinsterden als zilver.
15. In het midden van het woud vond ze een poel zo stil dat haar eigen adem als onweer klonk.
16. In dat water verscheen een gezicht – de heks zelf, oud en bleek als maansteen.
17. “Wat wil jij, kind?” siste ze, “Waarom stoor je mijn eeuwige rust?”
18. Elara knielde en sprak met zachte stem: “Ik wil het hart van de boom bevrijden.”
19. De heks lachte, een lach die de lucht deed bevriezen.
20. “Dan zul je iets moeten geven wat je dierbaarder is dan goud.”
21. “Wat bedoelt u?” fluisterde Elara.

22. “Je eigen stem,” antwoordde de heks. “Wie geen stem heeft, kan geen leugens spreken.”
23. Elara dacht aan de prins, gevangen in hout, en aan zijn eenzame hart.
24. Zonder te aarzelen zei ze: “Neem mijn stem.”
25. De heks hief haar staf, en een zilveren straal raakte Elara’s keel.
26. Vanaf dat moment kon ze geen woord meer zeggen.
27. De heks verdween in een wolk van rook, maar liet een klein kristal achter, waarin zacht licht pulseerde.
28. Elara nam het mee naar de wilg en legde het aan de wortels.
29. Er klonk een diepe zucht, als een storm die tot rust komt.
30. De bast spleet open, en uit de schors trad een jonge man, gehuld in licht.
31. “Je hebt mij bevrijd,” sprak hij, “maar waarom offerde jij je stem?”
32. Elara glimlachte enkel, tranen schitterden op haar wangen.
33. De prins legde zijn hand op haar keel, en uit zijn vingertoppen vloeide een gouden gloed.
34. “Jij schonk mij vrijheid, ik schenk jou je stem.”
35. Een zachte toon vulde de lucht – de nachtegallen begonnen weer te zingen.
36. De rivier glinsterde als vloeibaar zilver, en de oude wilg bloeide opnieuw.
37. De mensen uit het dorp zagen het wonder en kwamen juichend toegesneld.
38. De prins vertelde wat er was gebeurd, en hoe een kind het had aangedurfd waar zij vreesden.
39. Uit dankbaarheid bouwde hij aan de rand van het dal een kristallen fontein, gevoed door het water van de wilg.
40. Iedere druppel die eruit stroomde, klonk als een echo van Elara’s lied.
41. De heks, die in stilte had toegekeken, glimlachte in haar duistere grot.
42. “Er bestaan nog harten die sterker zijn dan vloeken,” fluisterde ze.
43. Elara en de prins werden vrienden, en later, toen de lente driemaal was teruggekeerd, geliefden.
44. Ze regeerden eerlijk en zacht, met oog voor elke bloem, vogel en mens.
45. In het dorp vertelde men nog eeuwenlang het verhaal van de Fluisterende Wilg.

46. En wie er op een zomeravond langsloopt, hoort soms nog een zachte stem in de bladeren.

47. Die stem zingt niet van angst, maar van dank.

48. Want waar moed en liefde elkaar raken, verdwijnt elke betovering.

49. En de wereld ademt weer licht.

50. Zo eindigde het verhaal van Elara en de wilg — niet in stilte, maar in zang.